

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

ZIGØJNERORKESTRET

PROGRAMMER
CREDITS MM.

R-11

Zigeunerorkestret

eller

En Zigeunerpiges Kærlighedsroman

Skuespil i 2 Akter.

I Hovedrollerne:

Luini, Zigeunerviolinist
Hr. Rich. Jensen

Marietta, hans Elskede
Frk. Emilie Sannom

Carlo, Bjørnetæmmeren
Hr. Olaf Fønss

Zigøjnerorkestret

eller

En Zigeunerpiges Kærlighedsroman.

Spændende Skildring af en Zigøinerpigens Liv, og hvorledes hendes Lidenskaber driver deres Spil med hende og dem, hun elsker.

1. Akt.

1. I Restaurationen.
2. Luini og Marietta.
3. Bjørnetæmmeren.
4. Brændende Hjerter.
5. Det første Bekendtskab.
6. Venskabet maa genoprettes.
7. Spil Hjemlandsvisen for os.
8. Zigeunerblod.
9. Den næste Dag. Hos Bjørnetæmmeren.
10. „Bjørnen er løs“.
11. Kampen mellem Bjørnen og Boaslangen.
12. I Raseri.
13. Samme Aften.
14. Igen paa Restaurationen.
15. Mistanken.
16. Marietta advarer Bjørnetæmmeren.
17. Jalousiens Kvaler.
18. Bortjaget.
19. „Kom til mig“.
20. Ensom og forladt.

2. Akt.

21. Et Aar senere.
22. Bjørnetæmmeren.
23. Carlo vil give Forestillinger.
24. Kærligheden dræbes.
25. Stakkels Marietta.
26. Zigeunerelskov.
27. Toner der fremkalder gamle Minder.
28. Hjemlandssangen.
29. Et Gensyn.
30. Paa Koncertribunen.
31. Luini og Marietta.
32. En Forandring.
33. Alene to.
34. Herlige Drømme.
35. Hjælp, Bjønen er løs.
36. En frygtelig Modstander.
37. Ved Stranden.
38. I sidste Øjeblik.
39. Alt Had glemmes, naar der staar Menneskeliv paa Spil.
40. Et rasende Vilddyr.
41. Paa Liv og Død.
42. Det gælder Sekunder.
43. Sejren.
44. Reddet.
45. Den gamle Kærlighed.
46. Kun Bjørneskindet igen.
47. Men Luini spiller Hjemlandets Sange.
48. Gennem Spillet vinder han sin Ungdoms Brud tilbage.

Zigeunerorkestret

eller

En Zigeunerpiges Kærlighedsroman.

Paa den lille Restauration er der altid fuldt af muntre Mennesker, naar den smukke Luini spiller paa sin Violin, hans Øjne lyser af Begejstring, naar han spiller om Sangene fra sit Fædreland, Publikum rives med af hans Begejstring, og hvert af hans Numre lønnes med voldsomme Bifaldsklap.

Han er aldeles døv for Bifaldet, der bruser op imod ham, han spiller kun for sin Elskede Marietta, der ogsaa er Medlem af det lille Orkester. Hende drømmer han om, naar han fuldstændig gaar op i sit Spil og glemmer alt uden om sig. Saadan ogsaa denne Aften, Luini er netop blevet færdig med et Nummer, og Bifaldet bruser gennem Salen. Den unge Bjørnetæmmer Carlo er netop kommen til Byen for at give Forestillinger, han er Ven med Luini og har en Gang set Marietta, som han er bleven indtaget i, og derfor sidder han nu dernede for at gense hende. Han gaar hen og hilser paa Luini og Marietta, og de aftaler alle 3 at mødes, naar deres Optræden er forbi, oppe hos Luini.

De køber Vin, og snart er Munterheden paa Højdepunktet, men Luini er ikke vant til at faa Vin. Bjørnetæmmeren, der kan taale megen Vin, benytter sig af Luinis Tilstand og stjæler et Kys fra Marietta. Marietta bliver mere og mere betagen af Carlos smukke Øjne.

Næste Dag gaar Luini og Marietta hen og besøger Carlo, pludselig medens de staar glade og fornøjede og taler sammen, kommer der en Mand styrtende ind og raaber: „Bjørnen er sluppen ud af Buret!“ Forskrækkede løber de alle

tre af Sted, og det er en vild Jagt, inden det lykkes dem at faa den indfanget. Marietta er aldeles betagen over den Snarraadighed og det Mod, som Bjørnetæmmeren udviser. Luinis Skinsyge vaagner, og det kommer til et Brud mellem dem. Dette har Carlo ventet paa, hun gaar saa til ham; men den stakkels Luini sidder oppe paa sit Værelse og græder af Fortvivlelse over Vennens Forræderi.

Der er gaaet et Aar. Det har vist Marietta, at Carlo, da hans første Forelskelse er gaaet over, er haard og brutal, og hendes Liv er ligefrem bleven til en Byrde for hende, derfor søger hendes Tanke meget tidt tilbage til hendes før-

ste Elskede, Luini, som hun nu ser i et helt andet Lys end før. En Dag kommer Carlo og Marietta til en lille By, hvor de skal give Forestillinger. Bedrøvet gaar Marietta sig en Tur, Carlo har netop slaet hende og jaget hende bort, nu

vil hun ind i Skoven for der i Ensomhed at tænke tilbage paa sin lykkelige Tid med Luini, da hører hun Violintoner, og hun forstaar, at det er Luini; hun sniger sig nærmere, og ganske rigtigt, det er Luini med sit Orkester. Hun gaar

længere frem, hendes Øjne søger Luinis, han opdager hende, deres Øjne mødes, og uden et eneste Ord til Forklaring tager han hende i sine Arme, og han føler, at nu staar Lykens Sol op for ham. De gaar ind i Skoven, de har saa meget at tale om sammen, nu vil de aldrig mere skilles.

Da hører de pludselig en vred Brummen lige i Nærheden af dem. „Gode Gud! Bjørnen er løs!“ skriger Marietta, og rædselsslagne styrter de bort.

Bjørnen har opdaget dem og sætter i Luntetrav efter dem, de naar ned til Stranden, ned i en Baad og ror ud forfulgt af den rasende Bjørn. Bjørnetæmmeren har opdaget Bjørnens Flugt, og sammen med en Mængde kække Karle kommer han dem til Hjælp.

Ganske stille og uden at kunne mæle et Ord modtager Carlo Luinis og Mariettas Tak og ser dem gaa bort sammen. Men nede fra Restaurationen hører man Violinspil, det er Luini, der spiller, og som han spiller denne Aften, har han aldrig før spillet, nu kan han spille alle sine Fædrelandsange, og derigennem tolke sin inderlige og dybe Kærlighed.

PROGRAM

VICTORIA TEATRET.

FREDERIKSBERGGADE 1 KØBENHAVN

Eng. Lund 1881.

Zigeunerorkestret.

Mimisk Drama i to Akter.

Medvirkende:

Herr RICHARD JENSEN, Det kongelige Teater.

Frøken EMILIE SANNOM, Nørrebros Teater.

Herr OLAF FØNSS, Dagmar-teatret.

FØRSTE AKT.

I den store Natkafé, hvor det brede Publikum søger hen.

Luini, der er Dirigent for et Zigeunerorkester, har allerede længe spillet her, og han har erhvervet sig en stor og trofast Kreds af Tilhørere, der følger hans Spil med varmt Bifald, der kulminerer, naar det lille Orkester udfører „Sangen om det vandrende Folk“, en stærk, lidenskabsfyldt Melodi, som Luini selv har komponeret, og som indeslutter hele det uroligt omflakkende Folks Syner og Drømme, dets umættelige Jagen mod nye Lande og nye Mennesker.

Intet Under at Luini har komponeret denne Melodi, thi han var selv en ægte Zigeuner, hurtig til Elskov, lurende og grusom i sit Had, undertiden heftig indtil Sindsyge; han var født med Zigeunerblodets Vildskab i sine Aarer, og hans flammende Blik og hans Toners betagende Magt gjorde ham farlig for alle Kvinder.

Marietta havde længe levet sammen med Luini, han elskede hende varmt, og han savnede hende, naar hun ikke sad paa sin Plads paa Kaféens lille Orkestertribune.

Men Marietta var vigende og upaalidelig, fortryllet af Luinis Spil; hun søgte et Paaskud til at afbryde Forholdet, men hun frygtede Luinis Vildskab, og derfor blev de to lidenskabelige Mennesker sammen indtil en tredje Person paa en mærkelig Maade greb ind i deres Liv.

Det var Bjørnetæmmeren Carlo, der levede sit Liv i en Vogn, hvor han medførte nogle daarligt dresserede Slinger og Bjørne, som skulde blive Aarsagen til Mariettas Frafald mod Violinkongen Luini.

En Aften førte Skæbnen ham til den Kafé, hvor Luini spillede; han blev straks stærkt betaget af Marietta, og hun fandt i Carlo det velkomne Paaskud til Flugt, hun længe havde søgt.

Luini og Carlo kendte hinanden, thi deres Veje krydsedes ofte, og samme Aften Carlo lærte Marietta at kende, var de sammen i Luinis Bolig.

Carlo gjorde mange Tilnærmelser mod den smukke Taterske, og han mærkede, at han ikke længe vilde blive afvist, selv om Marietta til en Begyndelse ikke opmuntrede ham meget.

Men i Virkeligheden var Marietta stærkt betaget af Carlos Mandighed og robuste Kraft, der dannede en behagelig Overgang fra den lille, spinkle Luini.

Luini, Carlo og Marietta blev længe sammen den Aften; Luini blev, som altid, beruset af to smaa Glas Vin, og til Tonerne af „Sangen om det vandrende Folk“ trak Carlo sig sejrskrukken tilbage, thi næste Dag skulde han se Marietta igen; Luini havde lovet at besøge Carlo den næste Dag, og han og Marietta indfandt sig ogsaa til den aftalte Tid ved den Vogn, der rummede hele hans Hjem.

Her indtraf der en mærkelig Begivenhed, en Slange og en Bjørn fandt under Besøget Lejlighed til at slippe bort, og de rasende Dyr var ved at sønderrive hinanden, da det lykkedes Carlo at faa Parterne skilte. Men Carlos Mod ved denne Lejlighed begejstrede Marietta saaledes, at hun lovede Carlo at forlade Luini og følge ham; Bortførelsen skulde finde Sted samme Aften.

Den samme Aften indfandt Carlo sig i Kaféen for at faa fat i Marietta, men her blev alt røbet for Luini ved et sælsomt Tilfælde, og nu var hans Lidenskaber kaldt til Live.

Om Aftenen kom det til en frygtelig Scene mellem de to Mænd, som endte med, at Luini, hvem Harmen over Mariettas Troløshed havde givet Kæmpekræfter, brutalt mishandlede hende og kastede hende ud af et Vindue.

Samme Aften rejste hun bort med Carlo, forslaaet og

medtaget, men meget lykkelig over at have naaet sit Maal.

Men hjemme paa sit Værelse sad Luini, nédstemt og ulykkelig, rugende over sin Sorg, grublende over den Vanskæbne, der følger Zigeunernes Vej gennem Livet.

ANDEN AKT.

Et Aar er gaaet — men Luini sørger stedse over Tabet af Marietta. Med sit Orkester var han draget mod nye Egne, og nu havde Tilfældet ført ham til en lille Kro langt ude paa Landet, hvor han spillede, til megen Opbyggelse for Omegnens Bønder og Badegæster.

Da blev han uventet stillet overfor Marietta igen, og alle gamle Minder blev levende paany.

Marietta havde den forløbne Tid heller ikke bragt Lykke, Carlo havde skuffet hende, og Luini havde hun aldrig glemmt.

Den flygtige Kaprice, der havde ført hende i Carlos Arme og skænket hende en kortvarig Glæde, havde hun betalt dyrt, thi Carlos Følelser var nu forvandlet til Lige-gyldighed, han brutaliserede Marietta, drak sig fuld hver eneste Dag og var Kæreste med alle de Piger, han mødte i sit omflakkende Liv.

De mødtes i en lille Kro, hvor Luini spillede og Carlo havde installeret sine Rovdyr.

Marietta og Luini fandt hurtig hinanden igen, og de mødtes i den idylliske Krohave, medens Carlo som sædvanlig sad og drak med Skænkestuens tilfældige Publikum.

De fik imidlertid ikke Lov til at nyde deres Lykke uforstyrret. En af Carlos store Bjørne havde set Marietta og Luini gaa forbi, og ogsaa hos den vaagnede nu Lysten til Friheden.

Den gik ud af sit Bur og løb efter de to.

Skarpt forfulgte af det rasende Rovdyr naaede Marietta og Luini ned til Stranden, og maatte for at redde Livet gaa ombord i en Baad.

Men Bjørnen fulgte efter.

Stillingen i Baaden var nu yderst kritisk for Luini og Marietta, men de interesserede Tilskuere paa Land fik hentet Carlo og hans Karl til Hjælp.

Carlo betænkte sig længe, før han kom til Hjælp, det var jo hans Fjende, der var i Fare.

Men hans bedre Følelser sejrede dog.

Han gik ud i en Baad for at fange Bjørnen, og hans Karl vovede sig vaabenløs i Kamp med Rovdyret.

Den spændende Brydekamp mellem Karlen og Rovdyret blev afbrudt af Carlo, der med et velrettet Revolverskud strakte Bjørnen til Jorden.

Hermed afsluttedes et af de mest spændende Kapitel i Mariettas Historie, hun vendte tilbage til Luini, og Carlo drog bort med Skindet af den fældede Bjørn.

Han tilgav ædelmodigt Marietta, da han indsaa, at det dog var Luini, der ejede hendes Hjerter.

Marietta besteg atter sin sædvanlige Plads paa Orkestertribunen, hilst af Tonerne til Sangen om det vandrede Folk.

